

Ховрах

Микита Годованець

Весна ласкавим оком глянула зі сходу...
— Тікаймо, братику! На полі й по ярах
Синіє сніг і скоро пустить воду,
І нам тоді з тобою крах! —
Сказав до Зайчика Ховрах.
— Куди?— питає брат, скосивши око.-
— Туди, де он гора висока
В зеленому вбранні,
Промінням оповита.
Отам життя — веселе, вільне, сите!
Не те що тут, на бідних цих полях.
Зазнаєм щастячка, що бачать лиш у сні-
— Ну що ж,— радіє Заєць,— дальній шлях,
Труди і небезпеки не страшні,
Коли попереду такі щасливі дні!—
І друзі рушили. Вже й сонечко пригріло,
Зник сніг,
Навкруг зазеленіло,
Земля потроху підсиха...
Якось минає ніч — немає Ховраха.
Стривоживсь Зайченко:— Годинонькалиха!
Де ж він?.. Ага! Знайшов чужу комору,
Заліз і лапки склав!
А хто ж, запінившись, волав
І кликав на високу гору,
Де повно світла, щастя і добра?
— Мовчи, мій брате любий,—
Ховрах йому крізь зуби.—
Коли потрапилась нора,
В ній повно всякого добра,
Чого тепер мені шукати вдалині?!

* * *

В привабні далі осяйні
Запально звав такий Ховрах пузатий
І ніби сам мостивсь до перших лав.
Аж глянь — будує власну хату,
Завів кролів, корівку, курочок,

Тепер спокійно лапки склав
І від воріт новеньких ні на крок.